

Pacific Herald.

For kaldet. The Lutheran University Herald.

Vol. 5.

Oakland, Wash. Jan. 16. 1895.

No. 2

Trilepsalme.

(Af N. O. Remé.)

Mel. Et lidet Barn saakstelig.

Vi glæde os saa hjerteligt,
Og Jubeltoner stige
Paa denne Dag fra Jorderig
Og op til Himmerige.
Et Under er paa Jorden seet,
Som ingen Skabning før har seet,
Et Under uden Lige:
Guds Syn, som Hvalen frydes ved,
Kom som et Barn til Jorden ned,
Saa dybt vil Han nedstige.

Da Englens det Under saa,
Da kom de ned saamange
Og saa, hvor deres Herre saa,
Og priste Ham med Sange;
Skal vi da tie, naar vi ved,
At kun for os Han kom herved,
For os, som var fortabte?
Han kom at stifte Fred igjen
Imellem Gud i Himmelen
Og Støvet, som Han skabte.

Nu tør vi nærme os til Gud,
Nu hender vi Hans Hjerte;
Han sin Enbaarne sendte ud,
Som har vor Synd og Smerte.
Nu ved vi, at Han har os kjær.
I Kristo Han vor Fader er,
Han sviger ingenlunde.
Han viste os en Kjærlighed,
Som Englens forundres ved
Og kan den ei udgrunde.

Vi prisé da Guds Naade løb,
Vi vil den aldrig glemme.
"For Eder er en Frelse løb!"
O, denne hulde Stemme
Skal lyde paa den ganske Jord
Saa vidt, som faldne Slægter bor.
Og bringe Fred og Glæde,
Og Frydesang fra Land og By
Skal stige over Himlens Sky
Til Herlighedens Sæde.

I denne Frelser har vi nok,
Han er vor Juleglæde.
Naar Verdens Børn, den store Flok,
I lystigt Selstab træde,
Vi samles vil og frydes ved
Guds underfulde Kjærlighed
I disse Højtidsdage;
Med denne Glæde i vort Bryst
Vi har en sød og salig Lyst,
Som Verden er fan imøge.
(Efter Kirkl. Rdt. 1869. Indsønt
af T. C.)

Ex. 9, 27.

Med hurtige Skridt kom engang en
munter Yngling til en from, gammel
Mand og raabte: "Glæd dig med mig,
min Fader! Endelig har min Onkel
givet mig sin Arvdel, saa at jeg nu
kan gaa paa Højskolen og blive en Rets-
færd. Nu er min Lykke gjort!"

"Godt, min Søn", hørte den
Gamle, "nu vil du altsaa leggende af-
skildre flittigt, dog — hvad saa der-
fter?"

"Efter tre Aars Fjæls vil jeg tage
min Examen, og flittigt skal jeg for-
lade Skolen ned, hører og derpaa be-
gynde at arbejde i mit Kald."

"Og derefter?"

"Da vil jeg ikke lade det mangle paa
flid Samvittighedsfuldhed; man vil
tale om mig vidt og bredt, og alle
Mennesker, fornemme og ringe, ville op-
søge mig og kjenke mig sin Fortrolighed."

"Og derefter?"

"Da vil jeg spare Noget sammen og
blive en velhavende Mand, tage mig en
retskaffen Husfru og sætte Fod under
eget Borch."

"Og derefter?"

"Da vil jeg opdrage mine Børn, for
at der ogsaa kan blive Noget af dem, —
Enhver just det, hvortil han netop har
Anlæg, — og de ville stifte sig vel og
træde i sin Faders Fodspor."

"Og derefter?"

"Da vil jeg lade mig til No, glæde
mig i mine Børns Lykke, nyde deres
Kjærlighed og have en lykkelig Alder-
dom."

"Og derefter?"

"Derefter? — Nu — altid kan man ikke
blive paa denne Jord, og om man end
kunde det, vilde det ikke engang være
godt, — derefter — ja visstelig! derefter —
maa jeg dø."

"Og derefter," sagde den Gamle
igen med Estertryk, idet han tog fat
paa begge hans Hænder, "min Søn!
Og derefter?"

Da stiftede den mure Yngling
Farve og begyndte at bæve, og Lærere-
ne stirrede ham ud af Øinene. — "Jeg
taller dig, min Fader," sagde han
endelig: "jeg havde forglemmt det Vig-
tigste, at det er bestilket Men-
neskene engang at dø, og der-
efter er Dommen (Ex. 9, 27.)
Men fra nu af skal det ikke mere komme
ud af min Erindring!"

Handheden seirer.

(Slutning.)

Jeg søgte nu af den hellige Skrift at
vise ham Guds frie Naade i Kristus
Jesus til arme Synderes Frelse. Jeg
fremholdt for ham, hvorledes Guds
Ord overalt vidner for os, at Jesus
Kristus ved sin Lidelse og Død har be-
friet for alle Menneskers Synder og
saaledes forsonet dem med Gud, og at
hver den, som oprigtigt angreder sine
Synder og tror paa Jesus, ikke skal
fortabes, men saa Syndernes Forladelse
og blive salig, uden nogen sin egen eller
andre Menneskers Fortjeneste eller gode
Gjerninger. "O, det er trøstelig! o,
det er godt at høre" udbrød han. Da
jeg saa, hvor glad og taknemmelig denne
lystige Sjæl blev ved uden Be-
handelse at saa drille det rene Vand af
Livens Kilde, blev jeg Alden imig selv,
og en Slamspløje gik gennem mit
Hjerte over; at jeg selv var saa utak-
nemmelig for, at jeg hver Dag kunde
drille af den, og for at Gud havde ud-
valgt sig et saa ringe Væddemaal til at
aabne Livens Kilde for andre. O,
kunde vi Kristne ig ijer Herrens Tje-
nere altid komme hit, hvad vi idder
inde med i det usofsaltede Evangelium
for tørstige Sjæle, da havde vi ikke
været saa snare til at træde og blive

misfornøiede, naar ikke alting gaar efter
Væste og Behag. O, hvor saligt at
tunne saa løste om kun en Sjæl udaf
Dybdet og ind i Himlen! Det er mere
værd end et helt Liv i trange Aar.
Kors og Arbejde! Det gjør Hjertet
godt at erfare, hvilken Kraft Ordet
besidder over Hjerterne. Hvor ydmyg,
hvor taknemmelig, hvor lettet og glad,
forlod ikke denne Mand mig, efterat jeg
havde lovet at komme til hans Hjem
og tale ogsaa med Husfruen.

Dagen efter begav jeg mig til hans
Hjem 2½ Mil fra Byen. Paa Veien,
saa jeg indom til en Korste, som var
hans Nabo. Denne fortalte mig da, at
han igaar havde mødt sin Lyster paa
Jernbanebroen. Han havde standset
ham og fortalt ham, at han nu havde
været inde og talt med hans Prest; og
det var han saa glad for; og Presten
havde lovet at besøge ham imorgen
"Af Hjertets Overflodighed taler Mun-
den." Hvor lidet, der dog skal til for
at glæde de ydmyge og nedbøiede.

Lidt før Middag traadte jeg ind i en
liben, udel Hvide midt i tykke Skogen,
kun omgivet af en liben, men velbyttede
have. To flittige Hænder havde dog
paa et Narsid gjort det af med mangan
en Skogens Kjempe saa at Bløgen
snart kunde træde isædetfor Øgen. Vor
Ben kom mig straks imøde med glæde-
straalende Ansigt, og førte mig ind i
Huset, hvor jeg straks fik hilse paa
Husfruen, en liben tykketone, lidt
undfeelig ved første Møde med den
lutherste Prest, men med aabent og
ærligt Udtryk i Ansigtet. Fire velartede
Børn sprang omkring paa Gulvet, hvor-
af en var døbt katholicst lutherst og en
endnu udsøbt.

Jeg havde nu igjen en lang, alvorlig
og indgaaende Samtale med begge
Egteskøllene. Husfruen var ængstelig
paa Grund af den haarde Dom, Presten
havde sældt over dem. Jeg søgte nu
at vise hende af Guds Ord, at hun ikke
skulde staa og falde for en katolisk Prests
Dom. Men at Gud var hendes Dom-
mer, og hun vilde hømme anderledes
isølge sit eget Ord: Jeg gennemgik
nu med dem mere grundigt Læren om
Forsoningen ved Kristi Lidelse og Død,
Læren om Retsfærdiggjørelsen af Troen
afene. Ogsaa den katoliske Kirkes Lære
om gode Gjerninger, Hølgendegjælle,
Korskrands og Skjærsild gennemgik
vi med hverandre. Den tydste Kon-
fessionbog og en hel Del Opbyggelses-
skrifter havde jeg bragt med mig og efter-
lod i Huset. De havde sin Bibel, som
var mærket af flittig Brug. Men, ikke
en lutherst Bog Min Skrift eiede de.
Taknemmeligt græde derfor med stor
Begyrlighed efter de medbragte Skrif-
ter.

Efter gjentagne Opfordringer om
snart at komme igjen forlod jeg disse
"Uhyndiges" Hjem med mange under-
lige Tanker og Betragtninger. Jeg
stik mig kensat i Ex. 16. de Aarhundre-
de da den store Reformator, Dr.
Martin Luthers Hstade. Storet fra Pa ve
Luthers Pa: de mange, mange, som den

Gang sad indhullet i Mørke og Overtro.
Det er underligt at blive først saaledes
ind i den romerste Kirkes Hjerte og er-
fare, hvad denne store Stjæge bærer i sit
Skjød til Sjæles Fordærvelse, hvorledes
hun fra Barndommen af forstaar at
snøre Samvittighederne saa fast til sit
kolde Bryst, at det er overmaade van-
skeligt for dem at komme løs. Maatte
det dog ret gaa op for vort lutherste
Kirkefolk, hvilken usigelig Naade Gud
har ladet dei vederfares ved Reforma-
tionens herlige Stordærl!

„De inderste Tanker.“

„De inderste Tanker," kaldes saaledes,
fordi de sjelden træde frem paa Over-
fladen. Man maa derfor ikke være for
raft til at sælde sin Dom efter, hvad
der i Almindighed kommer til Syn; man
heller ikke anse Menneskene for at
være saa verdsrlige og jordist stæbde
som de efter deres Ydre synes at være.

Det er en smuk og ædel Kunst at saa
et Menneske til at lukke sit Hjerte
op. O, de Ipper der over al Forocntning
Kjønne Fugle ud derfra; derfor vil den,
der forstaar Kunsten! Al, de fleste
Kristne ere i Regelen for feige eller for
dovne dertil, og der er dog saa ofte An-
ledning til at kaste Lys og Trøst Den,
der ved Guds Naade er bleven et Guds
Barn, tør og skal i al Ydmyghed have
en høi Selvbedømmelse. Hav skal lægge
Mærke til at han tier Noget at give,
som er fremmed for Verden, og som er
høit nødvendigt for hvert eneste Men-
neske paa den hele Jord. Frelseren si-
ger jo: „I ere Verdens Lys, I ere
Verdens Salt", og det vil ikke blot sige,
at vi ere Lys og Salt, men at vi og-
saa skal p n s k e og s t r æ b e at være
dei. Vi skal gjøre vort Lys og vort
Salt gjældende og ikke skjule dem som
Lydloster.

Men den, der, sufter at virke paa
Andres Hjertier, maa ikke blot have
Mod og Ydmyghed, han maa ogsaa af
Herren udbede sig i en Takt. Nys-
gjerrigheden maa oerhøvedet ikke have
Noget dermed at gjøre; nei, man maa
gjøre det, breven af Redlidenhed, af
Lyst til at tjene Gud og Mennesker, af
Kjærlighedsstrang. Denne Takt fattes
desværre saa mange Kristne, medens
de, der have den, saa ofte mangle Mod,
I Sigerland var jeg Vidne til sklaen-
de Samtale: En virkelig af Hjerte tro-
ende Garvermester traadte hen til en
ældre Herre, hvem han saa for første
Gang i sit Liv, og spurgte ham næsten
med en Politimestersmands Mine: "Er
De omvendt, min Herre?"

"Nei", svarede den Anden i en skarp
Tone, „og om jeg ogsaa var, vilde jeg
ikke sige Dem det."

„Derpaa træde Garveren: „Saa be-
klager jeg dem af Hjertet."

„Og jeg beklager Dem for Deres
Taktløshed," bemærkede den Anden.

Det var Glæde for dem begge, de va-
re nemlig, den Gæst saa vel som den
Anden, fandt Jesu Disciple, men de
værgte begge endnu til at lære ad-
færdig Sagtmodighed og Midthed af Me-
stere, Gøvedseilen har hos Spørge-
ren; en Kristne burde aldrig være saa
trængende og taktløs.

—[D. Junke, efter N. og S.]

Fra Israel.

For nogle saa har siden kom en Stare Jøder fra Yemen i Arabien til Jerusalem og leirde sig paa Straaningen af Oj-kjæret. Da de lede megen Nød, bleve de med stor Kjærlighed hjulps af af de kristne Missionærer. Disse Jøder havde aldrig mødt Kristus eller hørt om Kristus, saa de kristnes Kjærlighed gjorde et dybt Indtryk paa dem, særligt da de ikke fandt nogen Melblidenhed hos Jøderne i Jerusalem.

En af deres Ledere skrev til deres Rabbiner i Yemen og fortalte om de kristne i deres Eordomme. Rabbiner J. hjoer ved som Svar: „Angaaende de kristne skrev du, at de ere gudsfrygtige og godgjørende. Vi kunne Intet sige, thi vi have endnu aldrig set en kristen, der findes ingen af dem i hele Yemen. Med Hensyn til den Bog, som du sendte os (det nye Testamente) da have vi aldrig set en Saadan her... Denne Religion er noget ganske Nyt for os, og vi have Intet hørt om den siden Tempels Undergang, da vi vandrede bort fra Israels Land.“

Nu findes der flere Kolonier af Jøder fra Yemen omkring Jerusalem, som regelmæssigt besøges af Pasi. J. Samal. Han fortæller, at der blant dem findes stor Villighed til at høre Evangeliet. Nogle sagde endog, efter at han i to Timer havde prædilet Kristus for en stor Forsamling: „Hvis denne kristne Rabbiner vilde drøge til vort Land, vilde Hundreder slutte sig til ham.“ Naar vil Nogen gaa derhen med Evangeliet? (S. og S.)

Korea.

Om dette omstridte Land i det fjerneste Osten meddele vi følgende, væsentlig efter „Afm. Kirketidende“. Den fra Portet kjendte Halvø er et smukt Land, overalt Bjergland med temmelig store Former. Vejlingen mellem Kulde og Hede er stor, men Klimaet er dog sundt. Indtil Midten af vort Aarhundrede var Landet lukket for alle Fremmede. Det var Kæmpernes Blyndringstog, som havde ført til denne systematiske Sullen ude. Koreanerne staa baade legemlig og aandelig over sine Kæmper og have i Aarhundreder indtaget den første Plads i Studiet af Confucius's Være. Landet er fattigt, uden at dog Fattigdommen synes et flige til egentlig Nød.

Koreanerne ere de mindst religiøse af alle Ostens Folk. For tre Hundrede Aar siden var Buddhismen den herstende Religion, men nu er de buddhistiske Præster og Tempel forviste fra de befæstede Byer. Dog dæmper en Aneelse om en overfølselig Verden, og der findes Frygt for onde Aander, hvorfra al Sygdom nærmest hidrører.

Kristendommen naaede første Gang ind i det lukkede Land 1777 ved en Russe Bøges, som fra Peking sendtes til et koreanisk Besøgsstabs. Blandt Bøgerne vare ogsaa nogle religiøse Smaa- Skrifter af Jesuiter. Det første Aar, at nogle Koreanere bleve døbt men maatte lide haarde Forsølgelser. I vort Aarhundrede er den katolske Mission blevet fortsat, og havde sidste Propagandaens Aarbag i 1889 1. Biskop og 14. europæiske Missionærer. Katolikernes Antal angives forskjelligt, men er ialfald mange Gange større end Protestanternes.

Dette er ogsaa naturligt, thi først i Aaret 1884 kom den første protestantiske Missionær til Korea. Koreas Gesandter i Japan er bleven kristen og har omvendt Missionærer. Det amerikanske Presbyterianske Missionsstabs første var Dr. H. L. Allen derhen fra Kina. Det lykkedes

denne at frelse Kongens Døds ved at helbrede et forligt Saar. Den første Omvendelse skete gennem et koreanisk Testamente. For Dieblisset er der 36 protestantiske Missionærer, nemlig 12 Episkopale, 21 Presbyterianere, 16 Methodister, 8 jydige Presbyterianere, 5 australske Presbyterianere og 4 Independentere. Koreas Indbyggere angives snart til 7½, snart til 15 Milioner. Protestanternes Antal var 1888 ca. 100.

Maaske kan den østasiatiske Krig aabne Evangeliet en Dør i dette Land, der „ingen Religion har“. (S. og S.)

Afhjeder.

Great North her nu gennemgaaende Train fra St. Paul til Portland, Oregon over The Oregon Railway & Navigation Co. Linie, som løber fra Spokane, Wash. langs med Columbia River til Portland.

Barbarisk: Det viser sig nu, at Japanerne anerkende et frygteligt Blodbad efter Indtagelsen af Port Arthur. 2,000 værgeløse Reunesker blev paa en grusom Maade Maade nedslaget. Europæiske og amerikanske Avis-korrespondenter forlod med Aflyd den japanske Hær, da de ikke kunde udholde at se paa, at saa mange uskyldige Reunesker blev myrdet i koldt Blod. Med Japanernes Civilisation er det nok ikke rart bevendt endnu. Hele den civiliserede Verden er bleven rystet ved dette Udbrud af Barbari hos Japanerne, og de vil dermed tabe meget af den Sympati, som de havde vundet i den gamle Verden og Amerika.— Dette viser ogsaa tydeligt nok, hvorhen det bærer, naar Hedninger modtager europæisk Civilisation uden Kristendom. Hjertene er ligesaa uciviliserede som før, og der trænge blot en Anledning, saa bryder Hedenskabets Raahed igjennem den smukke men tynde Politur. Det var i hint Blodbad ikke bare Soldaterne og de ringe Officerer, som var de Skyldige; men Hovedansvaret hviler nok fremfor alt paa selv de Doerskommanderende.

I Stagit og Snobomish Co. er der atter stor Oversømmelse. Mellem Stanwood og Mt. Vernon, hvor der bor mange Korle, falder over 3000 Acres Land nu staa under Vand. Det værste er, at Saltvandet har gennembrudt Digerne; det paafølgende nemlig at Saltvandet saaledes bestabiger Jordbunden, at der bliver liden eller ingen Kuling de første to Aar.

Fordræb Langs Great North heren Banen har standset Traffiken for flere Dage mellem Seattle, Coeret og Whatcom.

Dalla Wash. Forleden Søndagsmorgen omtrent Kl. 6 stod Søen ved Høivande høiere end paa mange Aar. Den var over 13 Fod.

I Lakeview ca 3 Mil fra Portland bygges et stort Jernværk (Rolling Mill), som snart skal bestynde mange Arbejdere.

Nylig er der ogsaa incorporeret et Grocery Company's Vade for Wholesale og Retail. Fem. I. W. H. er Selstabs Kapital.

For gamle Ben. G. Johnson, som har Skohandel og hører her i Portland har Skohop ogsaa i Lakeview.

Tidligt om Aftenen den 14de dennes var man her i Portland Bidne. U. at Kog opsig fra Mount Tacoma. Derne Gang var det vist ikke mere nogen Dind underkastet. Fænomenet indtoges af Mr. John Lunde og hans Datter. Nogen som hørte

med 3 eller 4 Sekunders Mellemrum. Det maa have været vældige Røgmasser, som kunde sees paa saa lang Afstand, næsten 40 Mil.

Bekjendtgjørelse.

Stillehavslystens Nordre Special-konferens holder sit Møde, om Gudvil, i Seattle, Wash. fra Kl. 9 A. M. den 8de til den 13de Februar 1895.

Forhandlingsgjenstande: 1) „Hvad lærer Guds Ord om vort Kald,“ Referent Pasi. Tønnesen, 2) „Hvad er en Lutheraner,“ Referent Pasi. Foss. E. Baalstad, Sekretær.

Atter lidt om Pacific Herald

En Ven fra Østen skriver:

„Jeg liker Herald fortræffelig godt, bare den snart maatte blive gjort større og komme ud oftere.“

Nu er det sidste Sket da den er gjort til et Ugeblad, og det andet kunde ogsaa letvint se, hvis vi kunde saa dobbelt saamange Abonnenter som vilde betale for Bladet i Forstud, da kunde vi trykke 1/2 Aar til, lægge det ind i Bladet, lime det sammen og bestjære det og da vilde det blive et nok saa anseeligt Ugeblad for 50 Cts om Aaret.

Vi har kjøbt nye Typor og haaber at Udstyret vil blive vakkert.

Saa var det da, om vi kunde saa mere Hjælp til vor Stolens Drift. Tidets naar vi opmuntrede Breve, men der falder meget til om vi er nok saa sparsommelige thi „et stort Brug, har et stort Slug. Men vi forsvaar dog ikke imaa Gaver. Kan de ere agtet størst hos Herren. Saa var det jo med den fattige Enkes Skjærv i Tempelkisten. Til Opmuntring for dem, som gjerne vil give til vore kirkelige Omed, men har lidet af jordist Guds, skal jeg anføre noget af et Brev fra en Pige i Winn: „Miss M. M. og jeg har stiftet en Slags Forening som arbejder for P. A. U. Vi er kun to, faste Medlemmer, saa I maa ikke vente tvært meget af os. Vi møder hver Torsdag eller andenhver Torsdag. Der nu mødt 2 Gange og har noget over \$1, 75 Genger og Klædning flytter værdt \$2 75 eller \$3. Til Vaaren sender vi hvad vi har faaet sammen, for vort Arbejde i Penge.“

Se, er ikke dette et vakkert Træk af disse to Piger? Hvor ikke dette outales til deres Ihusommelse?

Hvis alle Piger i vort Samsund vilde gjøre Bønderne for vore Stoler saa vilde de ikke være i sig Nød, som de ofte er i, og vilde alle Gutter, Mænd, Koner og Børn, gjøre det samme for Missionen saa vilde den kunne drives med større Kraft og Guds Rige i det hele blive mere ubundet og opbygget.

Denne Brevskriver har flere Gange sendt os Gaver til Stolen, er ogsaa Abonnent paa Bladet „Pacific Herald.“ Pasi. E. Skabo, Mormonmissionær i Salt Lake, Utah, skriver:

„Jeg beder Dem frarøbe mig et rettidigt og venligt Besvar om to Eksemplarer af Herald til Abonnement her. Det er en Gave, som jeg sikker haaber skal være sine gode Frugter for vor Mission herude det er ret og et Blad om Herald, der trænges. Bliver her først til vore Fader blandt Folk vil jeg søge at kasse Bladet ogsaa flere Subskribenter.“

Naar Pasi Skabo tror at Herald vilde et Blad som trænges i hans Mission blandt Mormonerne i Utah, kan vi da ikke antage at det vil kasse Frugt paa vor uskyldige Indrengs Ormar? Og bør ikke alle Missionærens Venner hjælpe det til at missionære baade i Ost og Vest. T. S. C.

Bog anmeldelse.

„Lutherans in All Lands. The Wonderful Works of God.“ Af Rev. J. R. Ventec.

Dette Brev, som i meget kort Tid har oplevet 3 Oplag, tør vi med Glæde anbefale til alle vore Læsere, som er det engelske Sprog nogrnlunde mægtig. Der er ganske vist Ting i Bogen, som vi kunde ønsket anderledes, ligesom vi har hørt paa enkelte Misforstaaelser og Urægtigheder; men dersom vi har Ret til at maase de Oplysninger, vi ikke kan lade nogen Dom om, fordi vi mangler det forudne Kjendskab til alle Enkeltheder, efter dem, som vi kan prøve, da maa vi udtale vor Forundring over, at et Brev af den Art kan udarbejdes med saa stor Næagtighed. Det er temmelig tydeligt, at Forfatteren har anvendt megen Fleks og mange Penge for at naa det Maal, han har sat sig: at give et tydeligt Billede af den lutherske Kirkes Styrke og Virksomhed paa de forskjellige Felter. Han fører os rundt hele Jorden og viser os, at vor Kirke har Børn overalt, endog der, hvor vi mindst kunde vente at finde dem. Vi lærer at kjende for de forskjellige Landes Vedkommende Antallet af Præster, Kirker, Kommunikanter, døbte, — Værdien af Kirkegods, Bidrag til frivillig kirkelig Virksomhed, Skolevæsenet, baade det høiere og lavere, Menighedsbørnes Kjærlighedsgræninger og deres Frugter, Dialon- og Diaconisehus, Waisenhus, kirkelige Fattigpleie, industrielle Foretagender til Hjælp for fattige, Fængselsarbejde, Redningshuse, Indremissionen, Diasporamissionen, hvorunder kommer Sjømands- og Emigrantmissionen, Hedningemissionen dens Historie, Arbejde og Statistisk, Selskaber til den religiøse Litteraturs Udbredelse o. s. v., o. s. v. Man ser saaledes, at Forfatteren giver os Oplysning om noget af hvert.

Brevet er rigt udstyret med Billeder (ca. 340) af fremragende Mænd og Kvinder i Fortid og Nutid, af Missionærer, Kirker, Anstalter o. s. v. Nordmændene tildeles megen Ros, og vort Fædreland er repræsenteret med Billeder af bekjendte Mænd som Caspari, Julius Brunn, Peter Hærem, H. Hauge, alle Stavanger Missions selskabs Sekretærer og andre. Vi finder ogsaa Billeder af flere bekjente Bygninger. Fra vort eget Samsund finder vi Portraiter af Formændene Breus og Koren samt af vor Indianermissionsskole med Lærere og Elever.

Vi kan ikke andet end ønske Bogen en stor Udbredelse. Den vil styrke Kjærligheden til vort lutherske Zion eller i det mindste afsnøbe Læsere Agtelse og Respekt for en Kirke, som med sine 53 Milioner Medlemmer og med det Birkelands den udfolder, kirkelig er bleven en Siemagt i Verden. Forfatteren, som vi kjender personlig, fra vort sidste Ophold i Europa, skriver til os, at hans indertlige Bøn er, at Brevet maa gjøre noget for nogle Aar at lide i Glæde for nogen. Vi haaber, at det vil se.

Bogen koster \$2 75, i halv Moroco \$1 75, og kan faaes hos „Lutherans in All Lands Co., Milwaukee, Wis.,“ eller hos S. G. Grundel, Robbinsdale, Minn. Vi vil udtale det Brev, at de, som vil anskaffe sig Bogen, maa gjøre det gennem Siemagt Grundel. Vi vil ogsaa saa nogen Hjælp til for kjættelsen af sine Studier.

J. i G. S. R.

En Vinter under Jorden

(Efter F. S.)

Den forie, men prægtige laplandste Sommer nærmede sig sin Ende, og jeg tænkte med Bemod paa, at jeg snart maatte forlade Kublitz. Jeg opfatte dog bestandigt at fastsætte Dagen til min Afreise; thi jeg havde tilbragt nogle af de lykkeligste Uger af mit Liv paa dette seaglige Sted, som er saa langt fjernet fra de travle Rejsendes Spor. Jeg havde fattet Begivenhed for mine ligefremme Værter, og deres uforanderlige Venlighed, deres muntre Sind og det Nye og Forfriskende ved ikke at have Forretninger, som hvilede paa mig, havde en ubestribelig Tilværelse for mig.

Kublitz er et Sted, som kun er lidet bekendt. Det ligger i Svensk-Lapland, omtrent tyve norske Mile fra Norges Grændse; dets klare Floder og grønne Græsange ere omgivne af de vidtstrakte Sletter, hvoraf Bandet for Storsledelen bestaar. Langt borte mod Syd kan man paa klare Dage skimte en Række blaa Bjertoppe, som hæve sig over den brune Slette og svagt aftegne sig paa den fjerne Horizont. Det er Kjølen, de mægtige Scandinaviske Alper, som stille Norge fra Sverige. Disse dens nordlige Toppe have ofte, naar jeg saaledes betragtede dem fra de laplandste Ørfener, forekommet mig at se ud som Forpostene for den europæiske Civilisation.

Imod Nord siner man en Række lave Høie, den sidste Bjergkæde, fortalte man mig, imellem vort yndige Kublitz og Polarhavets vilde Fjebjerge. Der mellem hine, Høie vandrer Bjørnen uforstyrret om i sin laadne Majestæt; Ulven huler i de dybe Kløfter; Maaren klynger sig til Furutræets Grene, og Elsdryet str eiser om i Kratskoven uden Frygt for at blive forfulgt af Mennesker. Intet i Verden kunde have fristet min ventlige laplandste Vært til at vove sig imellem disse Bjerge, om hvilke han havde tusinde overtroiske Sagn at fortælle, og som han i sit billedrige Sprog talte om med Hæder.

Men jeg vil forsøge at beskrive Kublitz selv, som jeg saa det først, solende sig i den nordlige Sommers kortvarige Smil, da Naturen ved en mageløs Øvelighed syntes ligesom at ville bøde paa den sligtige Sommerglæde.

Hele den Klippeskjold i hvilken Landsbyen er bygget, alle de grønne Græsange, som omkrandsede Engene, de uendelige Sletter, som omsatte det Hele—Alt havde blomstret som en Fehave. Frugter og Blomster! Ja, hvor man vente sig hen, var der Frugter og Blomster. De graa Klipper, som ragede op over Husene, vare bogstaveligt farvede Larmosirude af vilde Jordbær. Disse mærkværdige Jordbær, som voge overalt i Lapland i en saadan Overflodighed, at Mændyrets Hove og den Rejsendes Klæde bliver røde af dem, og som dog ere saa aromatiske og have en saa delikat Smag, at Ezren selv lader dem hente hele den lange Bei til sin Sommerresidents i Yrkat-Selv. Dog, Jordbær er ikke den eneste Gave, som den hørlige Sommer med fulde Hænder udstrør over Lapland. Klipper, Eng og Krat gløde og grange med tusinde brugede Blomster; Myre og Kjør ere hvide af Lillier, Stovene ere fulde af besynderlige Frugter og gjenlyde af munter Fuglesang. Græsset voxer i

typpig Bragt; Mos, Bregner og Savarter spille i forskellige Aflygninger. Hæderne ere bedækkede med blødt purpurfarvet Byng og selv de farlige Sumpe ere oversaaede med røde, indbydende Tranebær.

Den, som ikke har været i Lapland, ved ikke, hvad Sommeren virkelig har at betyde, kan ikke tænke sig den Fryd i Menneskene og i Naturen, naar Vinteren forbi, og Sommeren bryder frem i al sin Dypighed.

Og, Folkene! Na, jeg kan ikke sige Andet om dem, end at jeg syntes om dem, og de syntes om mig. Jeg traf aldrig Rogen, Ung eller Gammel, blandt disse ligefremme Mennesker, som ikke havde et venligt Smil for den Fremmede. Jeg traadte aldrig ind i nogen laplandst Hytte uden at faa den hjerterligste Velkomst; thi mine ventlige, smaa Værter skyndte sig altid, til Værelse for den fremmede Gæst, at flyde det største Krus med Melk, den største Kurv med med Bær og at bringe hele Bunker af tørret Fisk fra Søhytten.

Undertiden, men det blev da anseet som en mageløs Luxus, kom de frem med et stort sort Brød, som var kommet hele den lange Bei fra Norge; thi i Lapland har man intet Brød.

Hvor kunde jeg andet end faa disse smaa besynderlige, gnomeagtige Folk kjære? Jeg havde hørt afstjellige Historier om dem i Sverige og Norge; man beskyldte dem for at være vilde Hedninger, Troldfolk, ja vel endog Menneskeædere; alt hvad jeg kan sige er, at de ikke alene ikke spiste mig, men at de ikke engang forsøgte paa at plukke mig, noget som langt mere civiliserede forfinede Rationer uden Samvittighedsnag pleie at gjøre ved den Rejsende.

Landsbyen Kublitz er bygget af grønne Grene og Kviste; kun Stolperne, som bære hver Hytte, ere af Furutræ. I Virkeligheden ere disse Voliger ikke egentlige Hytter, men meget snarere et Slags Løvhytter, saaledes som den omstreifende Tartar undertiden opfører dem. Disse Sommerpaladser af levende Græs bidrage ogsaa til at forhøje Stedets festsige Udseende, og den Tanke kunde virkelig opstaa hos En, at man her ikke havde Andet for end Uhygghed og Fornielser. Men de egentlige Huse ere under og ikke ovenover Jorden. De grønne Takte, som jeg har beskrevet, ere blot midlertidige Opholdssteder; under dem ere Laplændernes Huse, blot med en lav Skorsten, ligesom et stort Muldvarpehus, stikkende op over Jorden. Hervede glemmes alt deres jordiske Guds, og her opholder de sig i mere end de 3 Maanedre af Aaret.

Nu var Tiden forhaanden, da man maatte forlade de grønne Takte, da Solen vilde forsvinde og det besynderlige, underjordiske, muldvarpeagtige Liv skulde tage sin Begyndelse, for at være hele den lange, strenge Vinter igennem.

Peter Bov, den fornemste Mand i Landsbyen, i hvis Bolig jeg opholdt mig, advarede mig om, at Dagslyset snart vilde ophøre, og mente, at det var bedst, han holdt Vaaben i Beredskab til at føre mig ned ad Floden Syd-paa, for at jeg kunde naa til Norge, før „det blev mørkt“.

Jeg sit en besynderlig Indskydelse—hvad om jeg blev tilbage her? Jeg havde nu været her i Dagslyset den lange tre Maanedres Dag, som i Begyndelsen gjorde et saa besynderligt Indtryk paa mig, at den forhindrede mig,

fra at sove, og bragte til at blinde som en Ugle ad den ge innende Sol, der ikke engang fordunkledes ved Midnatstid. Hvor nyt og pikant var dette ikke i Begyndelsen forekommet mig, hvor velgjørende og forfriskende havde ikke disse fremmede Indtryk virket paa mig. Om jeg nu ogsaa blev hele Nat—den lange Nat, som begynder tidligt i Oktober og der i Juni; det var dog interessant at prøve, hvordan man vilde være tilmode i et saadant stadigt Mørke, om man vilde kunne udholde det; ja, jeg maatte forsøge det, min Beslutning var tagen, jeg vilde blive hele Vinteren. Peter Bov søgte at afskøde mig—jeg vidste ikke, hvad en saadan Vinter vilde sige, sagde han; men jeg gjendrev ham med, at det netop var Grunden, hvorfor jeg vilde vide det. Peter traf paa Skuldrene, og hans Hone slog Hænderne sammen af Forbauselse; alle Dørene smaale og alle Sønerne stirrede paa mig i den høieste Forundring over mit mærkværdige Forsæt. Dog, da jeg ikke alene betalte Peter Bov den ualmindelig betydelige Godtgjørelse af 4 Sølvdalere ugentlig for Kost og Logis, men kunde tale og ved given Leilighed synge Svensk og Norsk, desuden i stod lidt Laplandst, kunde spille Violin og Fløite og var Eier af en Spillebaase, saa var jeg meget vel seet hos mine godmodige Værter, og min Beslutning at blive Vinteren over hos dem, optoges som en Kompliment til hele Byen.

Vi drog altsaa ind i vort Winterkvarter. En laplandst Winterbolig har sædvanligvis to Ubehageligheder, der næsten ere uundværlige for en Europæer—den er nemlig altfor overfyldt, og der rigger forfærdeligt. Men Peter Bov, den Fornemste i Landsbyen og en rig Mand paa sin Maade, havde en rummelig og behvem Bolig med Hyuder af Edderdun og Skindtepper i Overflodighed, som det anstaar sig for den, der eier 500 Rensdyr.

Fameliem sov i en Række smaa Senge, der vare anbragte i Lervæggene ligesom Næierne i et Skib. Men jeg, som den udnærkede Gæst, havde en Hule eller Hvalving for mig selv, der vilde have været et særdeles Opholdssted for en Eremit, som vilde udelukke sig fra enhver omjælvende Berørelse med Oververdenen; thi den havde intet Vindou eller Noget, som blot kunde sammenlignes dermed. Luften blev indtrdt gennem en hul Dreklamme, der var stillet igennem Husens Loft, hvor den dannede et Slags Skorsten.

Gulvet var bedækket med tørt Mos, der var var finere og blødere end det prægtigste Fjævel, som uogensidde er blevet vævet paa en Væverstok; mit Leie bestod af Dyrehuder, saa høielige og bløde som Silke; en Kobberlampe hængte i en Kjedde ned fra Loftet. Jeg havde Buder og Hynder, slappede med Fjær af Edderfuglen og den vilde Svane, to Tepper af Bjørneskind og idetmindste et Duffu Tepper med Edderdunshyldning. Kronen paa det Hele var dog en gammel Dragfløite med Resinghaandgreb og Beslag, hvilken Peter fremviste med Stoltthed, som et Bevis paa, at han havde været i Berøring med den civiliserede Verden. Det var aabenbart Hjerpegods fra et Brag et Steds oppe ved Nordkap, og den var bleven ført maugen besværlig Mil af de taalmodige Dyr, som trække Slæderne. Det forekom mig ogsaa, at der endnu

var en Lugt af Svovand ved den. Vi havde netop faaet os indrettet ret hyggeligt i vort underjordiske Kvarter, da je en smut Aften blev kaldet til at følge med en høitidelig Procession, som hvert Aar fra umindelige Tider af har for Skik at bestige en nærliggende Høi, for at sige Solen Farvel og se den sidste Gang gaa ned for det Aar. Der var noget Malerisk ved denne Gruppe af de forsamlede Landsbyboere. Igesra Oldingen, — der stillet til sin Stav, med rystende Hænder flyggede for sine Dine, idet han betragtede den lavt staaende Sol, som gik ned, ikke for en Nat, men for ikke mere at staa op den hele mørke Vinter igennem, og som han neppe turde haabe at se igjen — og ligetil Barnet, hvis undrende Blik første Gang, siden dets Bevidsthed begyndte at vaagne, hvilede paa denne Scene.

Alle vare tilstede her—Biger og Unglinge, ældre Mænd og gamle, svage oner. Den besynderlige, varsende Nysgierhed, som allerede gennemtrængte Luften, bragte dem alle til at gys; haardsjøre Faarebryder eller rettere sagt Rensdyrbryder — Ung og Gammel, enhver betragtede med de samme Følelser den nedgaaende Sol.

Jeg blev greben af en underlig Sning, da Solen nærmede sig Horizonten; Tegners vilde mystiske Vers, som maatte ere fremkaldte netop ved dette Syn af Solens Død i de nordlige Egne, faldt mig pludselig ind. Var det dog ikke en altfor overilet Beslutning af mig, at ville tilbringe en Vinter i Lapland, lige som en Muldvarp i sit Hul? Jeg kunde ikke tilbageholde et Suk efter England, hvor Solen maugen god Dag vilde skinne paa den blændende Sne og de rimbedækkede Grene, medens jeg sad i nalligt Mørke. Under disse Betragtninger var Solen sunken dybere og dybere—nu var den nede bag Horizonten. Det smukke endnu sommerlige Landskab indhylledes som ved et Tryller i et underligt graat og koldt Tuskørke. Nu løb de lange klagende Toner af en gammel Sang, med hvilken Laplænderne pleie at sige Solen Farvel. Alerede da vi vendte tilbage til Landsbyen, blæste en iskold Nordvestvind os indse, jeg svøbte mig ind i min Kappe gysende ved den pludselige Temperaturforandring. „Det er Snevinden“, sagde en gammel Laplænder til mig, „nu bliver der ikke flere Blomster til Bigerne at smykke sig med iaar“.

(Sluttes.)

Betalt for Herold.

E. S. Storaafti.....	\$1.00
J. Tingelstad.....	.50
Hans C. Boe.....	1.00
A. S. Helvig.....	.50
E. J. Dvri.....	1.00
A. M. Busse.....	.50
Hans C. Stenbakk.....	1.00
S. J. Breivik.....	2.50
E. Berg.....	2.00
Décar Thompson.....	.50
Rev. J. A. Thorsen.....	.50
Rev. J. R. Rørvik.....	1.00
P. H. Omot.....	.50
E. M. Erickson.....	.50
Rev. O. T. Vee.....	.50
Ole Høgdaahl.....	.50
Svein Samuelsen.....	.50
J. Gløppen.....	.50
T. E. Thompson.....	.50
John Underjon.....	.50
Andreas B. Strianden.....	.50
Rev. R. Kalmmin.....	.50
Ma Sivensind.....	.50

B. O. Peterson.....	.50
Emma Gundersen.....	.50
E. M. Lind.....	.50
Mrs. Ingeborg Thompson.....	2.00
Miss Serena Felland.....	1.00
A. Hjorndahl.....	.50
Ole Lie.....	1.00
A. Andersen.....	1.00
M. C. Stalland.....	.50
A. M. Buslie.....	.50
Past. C. J. Overi.....	1.00
Anton Anderson.....	1.00
Past. Skabo.....	.50
S. S. Grejen.....	.50
Copt. Olsen.....	1.00
B. V. Foss.....	.50
Past. P. B. Jensen.....	2.00
Miss Anna Bergen.....	.50

For solgte Fouventrs.

G. S. Breivik, Wells Minn..... .50

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Bed Past. S. B. Jensen fra Anton Gundersen Pelicon Rapids Minn \$1.00
Parland, Wash. 15 Jan. 1895.
T. Larsen, Kasserer.

Rettelse.

I forrige No. Naar „Bidrag til Pacific Herald“ skal være til Pac. Luth. University.

Taksigelse.

Det er mig en Trang at faa udtale min dybtstelte Tak til mine Venner paa Olympia Marsh, Skagit Co., Wash., for den store og uventede Glæde, som blev mig beviist Juleaften, idet de da gennem Hr. Peter Knutzen lændte mig en Julegave paa \$25.00. Enhver, som er interesseret i og vil sætte sig ind i vor Samfund's indre Missions Arbejde her paa Kysten, vil vide, at de Arbejdere, som udsendes, har mange tunge Kampe at udfaa. Vi føler os ogsaa mangen en Gang saa ringe. Derfor er det eders Trøst og Opmuntring, kjære Venner, at vide, det er Sandhed, hvad den Hellig Mand taler gennem Salomon i hans Ordsprog 19 Kap: „Hvo, som forbarmer sig over den ringe, laaner Herren, og han skal betale ham hans Belgjerning.“

Mit Ønske er, at Gud vil velsigne eder i det kommende Aar baade til Sjæl og Legeme, og at han vil rigelig betale eder for eders Belgjerninger.

Hjertelig tak!

Carlo A. Sperati.

Parland, Wash. den 14de Jan. 1895.

Tyrkesrne Grusomheder i Armenien.

Følge et Brev fra en paalidelig Mand, som skriver lige fra Skuepladsen, havde Armeniene kloget over de store Skatter, de havde at betale. „Vi kan ikke betale Skat baade til Kurderne og Regjeringen,“ havde de sagt. Plyndrede og plagede af Kurderne satte de sig til Modværg og nogle blev dræbte. Na bragtes den falske Beretning til Konstantinopel, at Armenierne havde gjort Oprør og grebet til Vaaben. Tyrkerne er jo altid glade, naar de faar et Paastud til at myrde Kristne, og en Ordre blev udsendt fra Konstantinopel til Russheren i Mus Ez-gan, at han skulde udrubbe Armenierne. Dædren, som den blev udført for den i en Haft samlede Hær, led saaledes: Der, som staaer Mand, Kvinde eller Barn, er en Fjrrted er!

Egnen blev nu omringet af Soldater, og 20,000 Kurder skal ogsaa have været med. Den lange Dint rykkede indover mod Midten, hvor de villet foran sig som en Jaareflod, en formelig Klappjagt. Der vises ingen Mærksomhed—Mænd, Kvinder og Børn slagtedes som Jaar.

Skolens 2den Termin

Kaldedes den 3die Jan. Saagodtsom alle de gamle Elever var tilstede og ganske mange nye; flere er komne siden. Glæde og fornøjede mødtes man nu efter Juleferierne og alle syntes at ville gjenoptage Skolelivets Byrder med Lyst. Ikke saa saa havde opholdt sig ved Skolen i Julehelgen og havde tilbragt de sidste Dage af Frierne med at gaa paa Skoter. For dem var det vel især en Glæde at modtage disse tilbagevendende Kamerater. Thi hvad man ellers synes, saa er Skolelivet meget ubehageligt netop i Frierne. Det blev trist og ensomt i de store Haller, hvor der før var Liv og Virksomhed. Ved Juleferienes Slutning indtraadte stor Træthed og Liv. Den 3die dennes samlede altsaa Skolen igjen for at begynde den 2den Termin. Efter Andagten som holdes af Prof. Shahan, talte denne til Disiplene og mindede dem om, hvad de her var kaldede til at udrette samt, hvorledes de med Glæde skulde gjøre dette. Derpaa meddelte han dem de vigtigste Regler, som var nødvendige, for at god Orden og Afstand kunde vedligeholdes.

Efter ham talte Pastor T. Larsen paa norsk og endelig henvendte Prof. M. Brandvig sig til Forsamlingen i nogle velvagne Ord paa Engelsk.

Pastor Harstad var traværende paa en Reise i Snohomish, Skagit og Whatcom Co. Wash. Derfor havde han overdraget Udførelsen af sine Pligter til andre.

Nu er man da i travl Virksomhed paa Skolen; Lærere og Disiple har Hænderne fulde.

For nærværende har vi ialt 89 Disiple med gode Udsigter til at faa flere.

Vi glæder os over, at altsaa denne Skole ikke er bygget forgjæves, men nu bringer den opvoksende Ungdom Nytte og Gavn, som skal bære Frugt for lange Tider. ***

Isfri Pol. Der foreligger nu en Del Meddelelser om Resultatet af Astronomernes Marsobservationer i Løbet af Efteraaret, mens „den røde Planet“ var os paa nært Hold. Stor Overræstelse, for ikke at sige ligesom Sensation, har det vakt, at Snekalotten ved Mars' Sydpol, efter hvad der berettes fra flere Observatorier, helt forsvant den 16de Oktober og vedblev at være usynlig indtil Slutningen af Maanedens. Noget saadant har man aldrig før været Vidne til. At den Region, hvorover Polarisen strækker sig paa Mars, formindskes i Sommertiden, er en ved mangt oldige Observationer stadfæstet Kjendsgjerning, men at Sommervarmen en Stund skulde kunne faa Bugt med hele Iskalotten, havde man ikke ventet eller neppe nok tænkt sig Mulighed en af. Kjendte man slige Tilstande her paa Jorden, vilde det være en smal Sag at foretage vellykkede Polarekspeditioner.

Lutheran University.

Vinterterminen begynder den 3die Januar 1895, og ligesom før tilbydes baade Gutter og Piger Undervisning i 4 Kurser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific samt Musik og Sang.

Ingen bestemt Forkursus kræves for Optagelse, kun at man vil søie sig i Skolens Regler og lære noget, hver kan vælge sine Fag.

Kost og Logis i opræmte og ventilerede Værelser koster fra \$2.25 til \$3. samt \$1. i Skolepenge pr. Uge. For Undervisning i Musik betales særskilt. Disiplerne holder sig Sengklæder og Bøger.

Hvad en Disipel betaler over \$20.00 for billigste Ticket til Tacoma, tilbagebetales ham af Kostpengene i 3 Terminer paa Skolen.

En paalidelig og hjertelighjælp Dams har Takky med Børnene i den nord-angelske Religionskoleandeling. I Skolepenge og for Bærelse betales der 45 Cts pr. Uge. Kostpenge for Børn indtil 12 Aar er \$1.25 og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Fra Tacoma naar man Luth. University paa Jefferson Ave. Streetcar og Dale Park Motor.

B. Harstad.

Parland, Pierce Co., Washington.

Skatteydere mærk!

De som ønsker, at vi skal betale Skatten paa Lotter i Pierce Co. Wash., bedes mærke sig følgende:

1. Vi skal som før betale Skatten og sende Kvittering, naar man sender os 35 Cents pr. Lot.
2. Først omkring Midten af Jan. kan Skat for 1894 betales, og det vil ofte tage os Fere Dage, før vi kan faa Kvittering fra Kassereren.

3. Money Orders gjøres betalbare i Tacoma—ikke i Parland, da Parland ikke er Money Order Office.

4. Sender man Postage stamps vil man behøve at sende 2cts eller 1ct stamps.

5. Bør saa snil at give en tydelig og usiangtig Opgave af Vots, Blocks og Additions.

6. Indsenderen bedes ogsaa at søie sit Navn og fuld Adresse til Brevene, hvilket ogsaa forsømmes undertiden.

7. Vi vil heller ikke i Aar tage Betaling for bort Arbejde, eller Godtgjørelse for de Afgifter, hvormed de mange Reiser til Tacoma ere forbundne i Anledning af Skattebetalingen, men vil lade det hele Overstod tilfalde Skolen-, derfor vil vi være meget taknemmelige, om dette maatte blive ret stort!

Hjertelig

Parland, Wash. 10de Dec. 1894.

T. Larsen

Præsternes Adresser i Pacific Distrikt

- L. C. Foss, Starwood, Snohomish Co. Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- J. J. Kvaam, 1638, Twelfth Street, Seat-Wash.
- B. Harstad, Parland, Pierce Co, Wash.
- T. Larsen, Parland, Pierce Co, Wash.
- Carlo A. Sperati, Parland, Pierce Co. Wash.
- N. Christensen, Parland, Pierce Co. Wash.
- E. Valkestad, 1615, L. Street, Tacoma Wn Wash.
- B. Kissen, Cathlamet, Wabiatum Co., Wash.
- L. Lønnesen, Cor. E. Grant & 10th Str. Portland, Oregon.
- N. Pedersen, Silberton, Marion Co, Oregon
- D. Ottersen, 702 Fifth Street, Eureka, California.
- D. Grønberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.
- J. L. B. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.
- J. Johansen, 521 Nelson Str. Fresno, California.
- J. C. Møhl, Hayward, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

—: Savings —: Bank. —:

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Tordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. P. Caesar.	President.
C. W. Guos.	V. President.
O. P. Selvig.	Cashier
A. B. Vandervilt.	Asst Cashier.

Directors.

Owner C. S. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
C. L. Holmes, Theo. Rosmer, Geo. P. Eaton, P. P. Caesar, C. W. Guos,
Jas. Le S. Johnson.

6 per et Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Undvisninger paa alle Steder i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Bko og Btøveler

Alle billigste Priser og af beste Sort hos S. Olsen, 1109 Tacoma. Av., Tacoma. (Saa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med mig de høie Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

Pacific Herald

udkommer hver Uge og koster forstudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som bedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Ophæftelser o. s. v. sendes heretter til N. E. T. Larsen, Parland, Pierce County, Washington.

Subskribentkammeret faar paa 3 betalende Abonnenter hende 1/2 pr. Send ind snarst Brev og dem Aargang, 50 Cents.